

Olmo Omerzu: Chtěl bych točit víc	02
Sekce Na východ od Západu	04
Tim Robbins: Šinšank co?	06

Natočil dvacet jedna filmů, ale chtěl by jich mít za pasem už aspoň třicet. V Česku jsme naposledy viděli Poslední misi, na jaře příštího roku bude mít premiéru snímek Kde se touláš, Bernadetto s Cate Blanchett v hlavní roli.

Aha, možná jsem filmař!

Ve Varech je Richard Linklater, na Oscara nominovaný režisér Chlapectví

Dost tady chyběl. Už v devadesátkách, když se ve Varech pod novým vedením Jiřího Bartošky a Evy Zaoralové začaly objevovat americké nezávislé filmy. Ale dobře, hlavně že je tady. Do Varů přivezl sekci Austin Film Society (AFS), což je nezisková organizace na podporu kinematografie, kterou v roce 1985 založil, a taky svůj film *Flákač*, jenž definoval celou generaci. Scenárista a režisér **Richard Linklater**.

Veronika Bednářová

Původně mohla být texaská retrospektiva Austin Film Society ve Varech už Ioni... ... ale chtěl jsem tu být. Moc. Hodně jsem o festivalu slyšel, hodně mých kamarádů tady už bylo. Říkal jsem si, že se tu bude líbit dcerám. Ostatně, proč kdokoli dělá cokoli na tomhle světě? Filmy vzniklé pod hlavičkou austinské asociace jako by byly moje. Už v té organizaci sice nepracuju jako dřív, máme tam skvělé lidi, ale pořád se snažím uvádět promítání filmů. Hodně to pro mě znamená, ať se v mém životě děje cokoli, AFS je má jediná jistota. Taký jsme se rozrostli, jsme úspěšní a můžeme toho pro mladé udělat víc.

Jsou hodně jiní, než jste byl tehdy vy? Jsou mnohem sebevědomější, často začali s filmováním v raném věku. Na jedné straně jsou tu technologie, díky nimž je jejich práce mnohem jednodušší a levnější. Na druhé straně je těžší zařídit, aby nový nízkorozpočtový snímek vůbec někdo viděl. Současné nezávislé filmy těžko můžou mít nějaký širší kulturní vliv. *Flákač* měl štěstí, byl to sice jen takový filmečiček, ale stala se z něj malá nezávislá senzace. Byl to malý film, ale hodně se o něm mluvilo. To je teď těžké.

No, stal se z něj spíš kulturní fenomén... Takový kulturní minifenomén. Je ale pravda, že mladší generace režisérů

mi často říká, že díky *Flákačovi* začali točit. Že když jsem to zvládl já, zvládnou to taky. Tak z toho mám samozřejmě radost. Protože ty filmy, které vás ovlivní a inspirují, možná nejsou nejlepší na světě, ale to je právě dobře. Od toho tady ostatně nejsou, aby byly vynikající. Když vidíte *Kmotra* nebo nějaký jiný velkolepý, nádherný film, tak si jako začátečník neřeknete: Hele, tohle bych mohl udělat taky! Radši se seberete a jdete dělat něco jiného, na co stačíte. Ale když vidíte někoho, kdo natočil filmík na vlastním dvorku, řeknete si: Taký bych to mohl zkusit. Takové kousky jsou inspirativní a jsem moc rád, že mám film v téhle kategorii. Vyrůstal jsem, aniž bych tušil, že existuje profese filmového režiséra, což je dneska nemyslitelné. Vždycky jsem si myslel, že budu něco psát, že budu spisovatel, až docela pozdě jsem ty věci začal vidět ve své hlavě a najednou jsem si řekl: „Aha, možná jsem filmař!“ A to je právě rozdíl mezi mou generací a generací mladší.

Vy jste ale zase měl tu výhodu, že jste věděl, co chcete říct. Jo, to jo. Problém je vážně spíš v tom, že dřív bylo nezávislých filmů pár stovek – a teď jich je třeba deset tisíc, možná sedmnáct tisíc, mluvím o Spojených státech. Takže otázka „Máte něco originálního, co chcete říct?“ a „Bude se to lidem líbit?“ je dneska zásadní. Vždycky mě fascinoval dia-

log, jak si lidi povídají. Myslím si, že jsem tak trochu existencialista. Prostě se ptám, co tady na světě děláme.

Poměrně legrační máte to ptaní. To se musí. Vždycky jsem to tak měl. Ale vůbec nic jsem o humoru nevěděl. Když jsem začal točit, byl jsem vděčný za každý vtípek. Vždycky když se mi někdo zasmál, byl jsem v sedmém nebi. Ostatně, docela to tak mám dodnes. Jako, občas se mi některý věci v mých scénářích zdály legrační, ale neměl jsem pro to žádný důkaz. To je hodně právě ve *Flákači*. Ten film má takový temný hrot, ale ve skutečnosti je legrační. Je o lidech, kteří jsou moc chytrí na to, aby nějak normálně pracovali. Děláním si tím legraci ze sebe a svých kamarádů, kteří posedávají po kavárnách a žvaní. Já jsem teda nikdy takový nebyl, pořád jsem točil filmy, ale znám dost lidí, kteří taková jsou: jen sedí a filozofují. Ale jinak v tom bylo spíš experimentování se strukturou narativu. Zkusil jsem si udělat film, který nebude mít moc obsah, protože jsem věřil, že je to nová cesta, jak vyprávět příběh. Přemýšlel jsem o *Flákači* už pět let předtím, než jsem začal točit. V každém mém filmu je myslím druh narativního experimentu, chci objevovat, co je unikátního na filmu jako umělecké formě, co film má, že to jiná umělecká forma nezvládne. Prostě chtít něco vyjádřit, většinou o lidských vztazích, a snažím se hledat různé formy, jak to vyjádřit.

Různé po světě jsem potkala hodně lidí, kteří by chtěli žít přímo ve vašich filmech. Je pravda, že z tohohle pohledu měl *Flákač* vliv na austinskou komunitu. Hodně lidí se sem najednou začalo stěhovat. Ale možná i naopak, někteří lidi s námi od té doby nechťejí mít nic společného. Co se týče filmařů, kteří přicházejí do Texasu, vítáme každého, jsme rádi za každého nového člena do

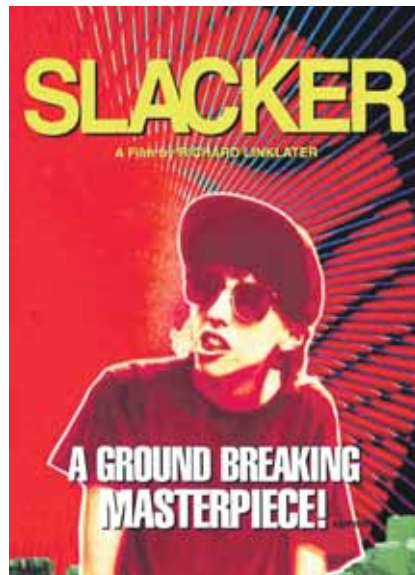
party. A jsem pyšný na to, že máme hodně mladých diváků i filmařů, chodí k nám do kina a dlouho do noci mluví o filmech. Je to vlastně zázrak.

Jak jste Flákače financoval? Byl jsem trochu mimo sebe, dlužil hodně peněz, prodával různé věci, opravdu riskoval. To je na mládí skvělé. A navíc, důvěřoval jsem světu, že se o mě postará, když budu dělat, co je mi souzeno. Taký jsem řekl rodičům: Pamatujte si, jak jsem vám říkal, že nikdy nebudu mít svatbu? Že se nikdy neožením? Tak co kdybyste mi to věnovali už teď? •

Flákač

1. 7. | 11.30 Velký sál

5. 7. | 9.30 Malý sál

Plakát k *Flákačovi*, kde Linklater i hrál

KVIFF Talks

Dneska Nico, zítra Austin

Jaká byla Nico? Jak vypadalo natáčení legendární *Roční oslavy*? **Dnes od 12.00** potkejte ve **Voda-fone Lounge** v prvním patře hotelu Thermal dánskou herečku **Trine Dyrholm**, která byla u zrodu hnutí Dogma 95 a za roli ve Vinterbergově *Komuně* získala Stříbrného medvěda na Berlinale. Do Varů přivezla film *Nico, 1988*, v němž ztvárnila titulní roli.

Povídání s diváky je přístupné zdarma, probíhat bude v angličtině a moderovat ho má dánská festivalová dramaturgyně Louise H. Johansen.

Už zítra na KVIFF Talk s Trine Dyrholm navážou další dvě setkání.

Od 10.30 v Kinosálu A se budete moci dozvědět více o pobaltském poetickém dokumentu: popovídat si s tvůrci různých generací a zhlédnout několik krátkých dokumentů ze 60. a 70. let i těch, které na tuto „vlnu“ později navázaly (více o těchto poetických dokumentech v dnešním Festivalovém deníku na straně 5).

A od 13.30 vás v Kongresovém sále čeká další povedená partička, tentokrát z texaského Austinu. Festival totiž letos připravil poctu neziskovce Austin Film Society a popovídat si o ní i její filmové produkci můžete například s **Richardem Linklaterem**. **zbn**

Programové změny

Dnes od 22.30 si zajděte do Velkého sálu, kde se nově bude promítat napínavý thriller z rodu skandinávských kriminálků *Tišňové volání*. Zítra vás pak čeká drobná změna, pokud se vypravíte na 13.30 do Husovky: k už ohlášeným kraťasům *Markéta chce tašticu* a *Scalamare* tam nově přibude *Zmatek*.

Hlavní soutěž

Z tuzemské kinematografie má Omerzu rád Chytilovou, Němce i Zdeňka Svěráka

Chtěl bych točit víc

Světovou premiéru svého zimního road movie **Všechno bude** si dnes večer ve Velkém sále prožije Olmo Omerzu

Olmo Omerzu (33) se narodil ve Slovinsku, ale po studiu pražské FAMU už pevně zakotvil v české kinematografii. Jeho předchozí tituly měly premiéry na prestižních festivalech v Berlíně a San Sebastiánu, svůj třetí snímek – příběh dvou chlapců, mnoha much a jednoho ukradeného auta – představí poprvé dnes ve Varech.

Zbyněk Vlasák

Proč jste si za určitý symbol filmu *Všechno bude* vybral zrovna mouchy?
Nikdo je nechce, všichni je odhánějí, jsou přebytečné. Jako naše dvě hlavní dětské postavy.

Příběh jste zasadil do zimy. Žánr road movie přitom máme obvykle spojený s létem.
Klíčové pro chápání toho filmu je, z jakého prostředí hrdinové vycházejí, co se stalo předtím,

než děj na plátně vůbec začne. A potom otázka, co s nimi bude po závěrečných titulcích. A ta zima k tomu patří. Když venku mrzne, je auto symbolem teplého místa, které ty děti doma pravděpodobně nemají. Vyjet někam v zimě autem je navíc pro tak malé kluky – dvanáctiletého Heduš a čtrnáctiletého Máru – opravdu nebezpečné a nás to nutí se ptát, před čím utíkají. Radost z útěku zůstává stejná jako v klasických letních road movie, ale divákovi je intuitivně jasné, že ta bezsta-

rostnost jen zakrývá nějaký problém.
Takže je to svým způsobem sociální film?
Mě nebaví popisnost sociálního realismu. Kinematografie je jí dnes přesycená. *Všechno bude* lze vnímat jako sociální film, ale stavíme ho jinak, nechtěli jsme to sociální pozadí nějak uměle konstruovat, třeba pomocí flashbacků. Veškeré nadbytečné popisnosti jsme se naopak pokusili zbavit. Ale sociální linka je pro mě klíčová, to určitě.

Izraelský režisér Josi Madmoni, vítěz karlovarského festivalu z roku 2011, je zpět! A vzal s sebou Geulu.

Jak se snášší židovská víra a rocková muzika?

spělé postavy postupně podrazí. Včetně policistky, která vypadá na první pohled přívětivě, ale je to z její strany jen sprostý kalkul.

Postavy policistů, to je další klišé past.
Ukázalo se, že je problém obsadit někoho, kdo ještě policistu nehrál, protože těch kriminálních seriálů je dneska snad až příliš. Hledal jsem někoho, kdo, i když ho zpřísní uniforma, bude působit empaticky – a o to víc zabolí, když se ukáže, co je to za člověka. Myslím, že Lenka Vlasáková tu roli ztvárnila skvěle.

Dneska se hodně mluví o tom, jak je dobře, že se mladí čeští producenti snaží zapojovat do mezinárodních koprodukcí, protože jim to umožňuje financovat i artovější filmy. Jaký je ale pohled režiséra takového koprodukčního snímku?
Podobné financování může být samozřejmě nastaveno dobře – a může být nastaveno špatně. Já jsem měl to štěstí, že se mi druhý případ vyhnul: nemusel jsem třeba kus děje přemístit do jiné země nebo nuceně obsadit zahraničního herce. Jde to dělat jinak. Jediný problém financování z více zdrojů je, že přicházíte o čas. Trvá to dlouho, je to otravné. Chtěl bych určitě točit víc, aby tam byla nějaká kontinuita.

Stává se, že se vám nějaké téma omrzí?
Nemám problém, že by ke mně nepřicházely nápady, není to tak, že bych nad něčím seděl šest sedm let. Jde mi to rychle

a jsem schopen pracovat na více projektech najednou. Ale samozřejmě se vyvíjíte, vaše témata se mění a občas je složitější si k nim udržet blízký vztah. Jednodušší je to u námětů, které objektivně fungují. Ale pak jsou holt témata, která musíte dělat hned. A to je u filmu potíž.

Vnímate sám sebe v kontextu české kinematografie a její tradice?
Rozhodně ano, ve slovinštině jsem nic nenatočil, všechny mé filmy jsou v češtině a beru je jako české. Český film mám rád – od Věry Chytilové přes Jana Němce po Zdeňka Svěráka a jeho *Marečku, podejte mi pero!* a *Vrchní, prchní!*. Ale zase nemám pocit, že bych na českou a československou tradici osobně nějak navazoval. Já ke své tvorbě nepotřebuju vlivy z okolí, ty věci se rodí ze mě. Samozřejmě máte na škole období, kdy jste rok fascinovaný Godardem a pak zase rok Bergmanem – v tom je FAMU dobrá, že si to tam můžete odbyt a pak už se jen snažit být sám sebou. ●

Rozšířená verze rozhovoru s Olmem Omerzuem vyšla v Salonu Práva.

Všechno bude

1. 7.   20.00 Velký sál
2. 7.   13.00 Pupp
4. 7.   11.30 Kino Drahomíra

Eliška Křenková a dětská herci z *Všechno bude*: Jan František Uher a Tomáš Mrvík

Jednou z mnoha světových premiér ve varské hlavní soutěži bude ta dnešní filmu *Geula* izraelské režisérské dvojice **Josi Madmoni** a **Boaz Jehonatan Ja'akov**. Civilní drama vypráví o muži, který pro svůj život složitě hledá průsečík mezi židovskou vírou a rockovou muzikou.

Zbyněk Vlasák

Vdovec Menachem je hluboce věřící Žid. Nemá moc dobře placenou práci, a přitom potřebuje získat finance na léčbu své těžce nemocné dcery Geuly (v hebrejštině její jméno znamená „vykoupení“).
A tak se rozhodne vrátit se k tomu, co před patnácti lety kvůli své víře opustil – k rockové muzice. Obvolá staré parťáky z kapely a přesvědčí je (trochu i citovým vydíráním skrze situaci své dcery), že by spolu měli zase začít hrát – na svatbách, aby vydělali trochu peněz.

Proč se neraduje?
Ještě předtím sledujeme Menachema, jak se nechává fotit, snaží se vyloudit úsměv na rtech, aby na pasovce vypadal dostatečně přívětivě. Ale nedaří se mu to. A my tak už od začátku filmu tušíme, že je s ním

kromě trápení s dcerou něco špatné.
„Menachem ví, že židovská víra přikazuje člověku radovat se. Pro chasidy, mezi něž se počítá, je to nejdůležitější přikázání ze všech. Tak proč není šťastný? Není to právě proto, že kvůli víře před lety opustil celou svou minulost?“ ptá se izraelský filmař a spolurežisér *Geuly* Josi Madmoni.
Menachem zase začne hrát, v jeho případě tedy zpívat, v kapele. A je trochu zaskočený, kolik radosti mu to přináší. Jenže zároveň se v něm probouzí minulost, dávné ctižádosti a on pomalu chápe, že víra a umění nechodí po úplně stejném chodníku. Zvláště když jeho parťáci z kapely tak ortodoxní ve víře nejsou a spouště věcem z jeho nového života nerozumí.
Navíc se Menachem od jednoho z nich dozvídá, že ho jeho milovaná žena chtěla na smrtelné posteli právě kvůli jeho radi-

kálnímu obratu k víře opustit. Nebo to možná věděl, a nechtěl si to připustit. Nebo to dokázal vytěsnit.

Vykoupení na konec
„Náš film se snaží najít způsob, jak ty dva protiklady – víru v boha a uměleckou činnost – zkombinovat,“ říká Madmoni. „V Menachemovi spolu tyto dvě paralelní linie bojují: jako věřící je jen malou součástíkou světa, coby umělec může být celým univerzem. A my jsme na tomto střetu vlastně celý snímek postavili.“
Nakonec samozřejmě musí přijít vykoupení. Je to právě hrdinova dcera Geula, která ho naučí se zase smát a žít – i s tím protikladem uvnitř.
Mimochodem, Madmoni už jednou karlovarský festival vyhrál – v roce 2011 s filmem *Restaurátor*. Zda se mu to povede podruhé, se tady ve Varech dozvíme už příští sobotu. ●

Geula

1. 7.   17.00 Velký sál
2. 7.   10.00 Pupp
4. 7.   9.00 Kino Drahomíra

Osobnost dne

Foto: Jan Hadravský

jsem vlastně takovou hereckou asistentkou režiséra.

Měli jste nějak rozdělené role?

Já byla hodný policajt, on ten zlý. Nosila jsem bonbony, lusky a čokoládu. I když jsem občas chtěla vybuchnout! A taky párkrát vybuchla. *(smích)* Ne, vážně, naše spojení s Olmem bylo ideální. Režisér se musí soustředit na spoustu detailů, a tak mu myslím pomůže, když se o práci s dětskými herci podělí. Zároveň jsem je nechtěla režirovat, ta hranice byla velmi tenká. Na place jsem ale byla celou dobu, i když jsem netočila scény se svou postavou. Seděla jsem vedle Olma u monitoru a koučovala kluky podle jeho připomínek. Ukázalo se, že je ohromně důležité, aby tam měli osobu, kterou znají, které už věří. My herci totiž normálně nikoho takového nemáme.

Jak v Rodinném filmu, tak ve Všechno bude hrajete ženu, k níž chlapi vzhlíží. Podobné role před i za kamerou...

Nevím, proč mě tak Olmo vidí, ale líbí se mi to. *(smích)* Bylo těžké vyvážit, abych byla jejich kámoška před kamerou a zároveň učitelka na place. Byl to zážitek, myslím, že mě to nesmírně posunulo. Olmo mi pomáhá i jako herečce, dokáže mě posouvat do poloh, o nichž jsem netušila. Bere mi moje herecké berličky, drtí mě. Nekřičí, ale je neústupný.

Co děláte teď?

S Terkou Voříškovou zkoušíme v Jatkách78 hru *Amerikánka*. Obě hrajeme jednu postavu, současně, bez alternace. Je to vlastně skvělé, protože jsme už třináct let nejlepší kámošky. Můžeme si všechno říct, a práce je tak jednodušší. Máme před sebou šileně těžký text, jsme takové dvě malé holčičky v obrovském prostoru. Hrála jsem také v koprodukčním debutu Michala Hogenauera, který jsme točili v angličtině v Lotyšsku. Jsem tam jediný herec z Česka, všichni ostatní byli Holanďani. Takže další výzva!

Prý byste si taky chtěla zastřílet...

Já bych si hrozně chtěla udělat zbroják! Ne kvůli tomu, abych nosila v kabelce pistoli, ale protože mě to fakt baví. Navíc mi to jde – třeba na pouti. Kaskadéři mě chválí, že jsem přirozený talent. Jen je problém v tom, že nevypadám, že bych ve filmu mohla někoho přeprat. Musím asi lidem víc pouštět snímek *Sícarío* s drobnou Emily Blunt. ●

Srdce ve Varech

Nerušit, píšu

Pro svou bytnou jsem dívka nevalné pověsti. Odpoledne jí otevírám v pyžamu a s nečesanou hlavou. „Jééé, vy ještě spinkáte?“ zeptá se. „Ne, já pracuju.“ A kývnou směrem k umaštěnému notebooku v posteli plné drobků. Jasně, na jeho ploše se přece může skrývat všelicos. Třeba už skoro dokončené sociálněkritické veledílo, anebo taky jen rozkoukaná videa o zážitcích s astrálním cestováním. Lidi, co vám tvrdí, že „píšou“, mají možnost dělat potají cokoli.

Škoda že mě bytná neviděla před několika lety na festivalu ve Varech. Moje písákovské začátky souvisí s prací pro web Kviff.com a výpomocí Festivalovému deníku. Web má oproti deníku tu nevýhodu, že v podstatě neexistuje jeho užavěrka. Příspěvek přidáváte klidně v jednu ráno. Festivalové akce a diskuse s tvůrci nekončí v podvečer, a aby byl přísun aktuálních novinek nepřetržitý, brzká ranní hodina přece není žádný problém.

Můj táta je skvělý a racionální člověk, jenž vnímá život skrz čísla a matematické zákony. Když jsem mu jako malá oznámila, že bych jednou chtěla psát filmy, články, knížky, pokýval hlavou, aby získal čas na odpověď, a podotkl, že je to jisté

působivé přání, ale pouze dvěma procentům dětí se vyplní jejich sny ohledně budoucího povolání. I já jsem na jeho odpověď pokývala hlavou – to máme společné, jsme přece příbuzní – a uvědomila si, že některé věci je lepší neřešit.

Ono „neřešení“ se mi pak hodilo během psaní pro festivalový web. Rozhodla jsem se, že nebudu prožívat takřka nepřetržitou pracovní dobu, strach z toho, že nestihnou dojít z Thermalu do Puppů za deset minut nebo že jsem určitě udělala překlep ve jméně běloruského režiséra. Snažila jsem se užívat si rozmanitou pracovní náplň. Nabrat úvodní řeč ke světové premiéře dokumentu, shrnout základní myšlenky KVIFF Talks, vyzpovídat začínající režiséry nebo jít na tiskovku. Líbilo se mi, že jsem nikdy přesně nevěděla, co budu další den dělat. Ale vždycky jsem věděla, že mě čeká pořádná jízda, při níž to bude jen a jen o festivalu, a všechno, nad čím jinak dumám, zůstane za hranicemi Karlových Varů. A navíc, chyba na webu se dá na rozdíl od novin rychle opravit.

Jsem ráda, že mi pracovní různorodost vydržela až do současnosti. Během tvorby televizních i filmových scénářů jsem sháněla chovatele vakoveverek, prolézala vietnamskou tržnici Sapa, vybírala vlčí fotopasti nebo byla v centru biologické ochrany. Taký jsem ale zažila řadu zklamání, proher a špatných rozhodnutí. Zkrátka jako v kterékoli jiné práci. Neřeším. Víte co, stejně v souboji povolání vzdýcky zvítězí doktoři. Takže si pořádně užijte festival! Ať už v reálném životě děláte, nebo neděláte cokoli.

Adéla Kabelková

Autorka je scenáristka

Za Peterem Krištúfkem

Festival dnes uctí slovenského režiséra Petera Krištúfka, který letos v dubnu tragicky zahynul ve věku 44 let. V 17.30 začne v Kinosále A projekce jeho debutového psychologického thrilleru *Viditelný svět*, s nímž v roce 2011 soutěžil v sekci Na východ od Západu. Festival uvedl i jeho dokument *Momentky*, sám autor se prosadil také jako spisovatel a hudebník. Vstup na vzpomínkovou projekci, organizovanou jeho přáteli a kolegy, je volný.

Eliška Křenková o tom, co všechno bude

Po *Rodinném filmu* či seriálech *Pustina* a *Borgia* se herečka Eliška Křenková (28) představuje ve Varech v asi nejtěžší roli své kariéry – hlavně proto, že její součástí byla i dřina za kamerou. Pro soutěžní snímek režiséra **Olma Omerzu** *Všechno bude* připravovala dva dětské neherce – Tomáše Mrvíka a Jana Františka Uhra. Ve filmu hraje dívku, kterou kluci krátce potkají na cestě zimním Českem, v reálu s nimi strávila několik měsíců.

Foto: KVIFF

a bylo tam všechno. Od timingu až po vtip. U mě ne. Potenciál jsem měla, ale bez dřiny by to nešlo. Během těch čtyř měsíců jsem se do kluků snažila nalít všechny své zkušenosti, které jsem sbírala od *Raftáků* třináct let.

Jak vám Olmo Omerzu sdělil, že si přeje, abyste kluky herecky připravovala?

Začalo to u *Rodinného filmu*, u nějž mě Olmo poprosil, zda bych mu v rámci zkoušení malinko nepomohla s hereckou přípravou Dana Kadlece. V případě *Všechno bude* jsem šla na casting...

... vy jste šla na casting?

Ano, jsem už relativně stará. *(smích)* A Olmo musel vědět, zda ještě sedím k pubertákům a nevypadám mezi nimi jako jejich máma. Pak jsem dostala nabídku i na ten koučink, což byl další regulérní džob. Byla

potřebovala, aby byli v projevu co nejvíc svobodomyšlní. Herectví je totiž z velké části intuitivní. Samozřejmě, existují různé pomůcky a triky, ale vysvětlit je někomu je ohromně složité, zvlášť když naproti vám stojí dítě. Byla to určitě jedna z nejtěžších věcí, které jsem kdy dělala.

V čem vás kluci překvapili?

Děti mají často pocit, že musí být hned dobré. Že musí splnit úkol. A když mají dojem, že se jim nedaří, začnou se uzavírat do sebe. Snažila jsem se je naopak naučit, že je to proces, že budeme zkoušet dál, že se nic neděje, když se něco nepovede.

Viděla jste v Tomášovi a Honzíkovi vlastní začátky?

Jasně. Bez toho bych to nemohla dělat. Nebyla jsem talent, který by prostě přišel a měl to. Mám kamarády herce, kteří se v právku postavili na jeviště –

Divácká cena Audience Award deníku PRÁVO

Hlasujte a rozhodněte o nejlepším filmu MFF Karlovy Vary! Máte jedinečnou příležitost ohodnotit film, který jste právě viděli. Po skončení filmu jednoduše natrhnete známku, jakou film hodnotíte. Pak odevzdejte tento hlasovací lístek při výstupu ze sálu hosteskám nebo vhoďte do hlasovacího boxu.

Hlasování bude ukončeno po poslední večerní projekci. Divácká cena bude předána v rámci slavnostního zakončení festivalu.

hodnocení filmu

zde natrhnete
● ● ● ● ● ● ● ●

výborný

zde natrhnete
● ● ● ● ● ● ● ●

dobry

zde natrhnete
● ● ● ● ● ● ● ●

průměrný

zde natrhnete
● ● ● ● ● ● ● ●

slabý

RENTAL DSLR Kamery Objektivy Světla Grip

ALEXA
MINI

480fps

8K+

51.200
ISO

Biofilms rental je nejdostupnější půjčovna fotografické a filmové techniky určené pro profesionální kameramany, fotografy i DSLR filmaře.

Pro více informací navštivte náš web www.biofilms.cz.

BIOFILMS
Cameras, Lenses, Lighting & Grip Rental

Na východ od Západu

Nevypadá ona trochu jako mladá Madonna? Alina Nasibullina ve filmu Křišťálová labuť.

Mladé ženy o současném světě

Odstartovala soutěžní sekce Na východ od Západu

Právě frčí fialové šustákovky a nejvíc cool je mít walkmana. Mobily ještě neexistují, takže když čekáte důležitý hovor, nesmíte z bytu. A když vám náhodou mají volat jinam, musíte se nastěhovat k cizí rodině. Právě tak to vypadá v zahajovacím snímku sekce Na východ od Západu *Křišťálová labuť*, který se vrací do 90. let. Mimochodem, kdy jste naposledy viděli běloruský film?

Jan Němec

Soutěžní sekce Na východ od Západu je jedním z emblémů karlovarského festivalu. Tradičně nabízí čerstvé filmy ze zemí bývalého východního bloku, letos se k nim poprvé přidává také Blízký východ, zastoupený iránským dramatem *Amir*. A zároveň se v této sekci vaří mladá filmařská krev. Letos ještě víc než kdy jindy – jedenáct z dvanácti snímků jsou celovečerní debuty.

Ženský element

„Jedním ze specifík letošního výběru je určité skutečnost, že je v něm silně zastoupen ženský element,“ říká dramaturgyně Lenka Tyrpáková. A dodává, že za tím není nějaká umělá snaha, ale že všechny vybrané snímky si organizátory získaly svými uměleckými kvalitami. „Mladé tvůrkyňe výrazně obohacují program svým pohledem na postavení žen v daných zemích i na mezilidské vztahy obecně,“ vysvětluje Tyrpáková.

Příklady jí dávají za pravdu. Již zmíněný zahajovák *Křišťálová labuť* vypráví příběh mladé Eveliny, která sní o tom, že z Minsku odjede do Ameriky a bude se tam žít jako dýdžejka. Také kypersko-řecké komorní drama *Pauza* sleduje hlavní hrdinku hodně zblízka: v jednom z prvních záběrů leží s roztaženými nohama na lehátku v gynekologické ordinaci a záhy se v dlouhém výčtu dozvídá o všech možných přízna-

cích menopauzy. A do třetice třeba *Šalamounova hora*, road movie z exotického Kyrgyzstánu, která na pozadí nezvyklé krajiny a tradic zobrazuje dvě ženy jednoho muže a jejich zoufalou snahu připoutat ho k sobě dítětem.

Současný svět

Dalším společným rysem vícero soutěžních filmů v sekci Na východ od Západu je skutečnost, že reagují na aktuální politické dění. Zmíněná *Pauza* se odehrává na pozadí řecké dluhové krize a chudnutí střední třídy zde sehraje svou roli. Hlavní postavou ukrajinského snímku *Vulkán* je tlumočnická mise OBSE, který se ztratí někde na jižní Ukrajině během rusko-ukrajinského konfliktu (mimochodem, oba právě zmíněné snímky se v Karlových Varech představily už loni, ale jen profesionálním v rámci programu Works in Progress). *Via Carpatia*, celovečerní debut držitelky studentského Oscara Klary Kochaňské a Kaspera Bajona, vypráví příběh Julie a Piotra, kteří se proti proudu tzv. uprchlické vlny vydávají na Balkán, aby tam Piotr, původem Syřan, pátral v uprchlických táborech po svém otci.

Také druhý polský zástupce se otírá o události z televizních zpráv, i když docela jinak. V psychologickém dramatu *53 válek* vnímáme ozbrojené konflikty jen zprostředkovaně, skrze ženu válečného reportéra, jejíž osudem je čekání na to, zda se její muž vrátí, nebo ne.

Film byl natočen podle autobiografické knihy Grażyny Jagielské a svým způsobem ukazuje odvrácenou stranu polské reportážní školy, ceněné i u nás. Režisérka Ewa Bukowska říká, že se učila na filmech Michaela Hanekeho. „Chci sledovat postavy a jejich emoce, chci vytvářet portréty, které jsou tak psychologicky věrné, jak jen to je možné.“

Hezky česky

Nechme teď stranou debatu, zda i Česko je stále na východ od Západu a zda náhodou není čím dál východněji. Faktem je, že sekce letos nabízí také dva české snímky a nejzápadnější místo, kam se v celém tučtu filmů podíváme, bude zřejmě chata v Posázaví. Tam Tomáš Pavlíček umístil svou rodinnou komedii *Chata na prodej*.

Po cestě na chatu je třeba stavět se na hřbitově (*Chata na prodej*)

Serhij Stepanskyj a neobyčejné úkoly pro tlumočnicka OBSE na Ukrajině (*Vulkán*)

V Iránu to ženy stále nemají lehké (*Amir*)

Dětství přes barevná sklíčka (*Dýchat do mramoru*)

Téma je oproti výše zmíněným zahraničním zástupcům spíše privátní. „Film je třígeneračním portrétem české rodiny a právě mezigenerační rozdíly vnímání tvoří jádro situací a generují humor i tragiku,“ přibližuje Pavlíček. „A přestože postavy ze začátku řeší fenomén chatařství, v průběhu filmu stále více utíkají ke svým vlastním problémům. To mi přijde vtipně pravdivé – začneme řešit větší téma, ale velmi brzy uhneme k zaopatření vlastního ega.“ Druhým českým zástupcem jsou *Chvilky* Beaty Parkanové. Také zde působí především přesně odporované situace ze života. A výrazný herecký výkon Jenovéfy Bokové.

Nezařaditelné objevy

Ale možná že nejzajímavější kusy jsou letos ty hůře zařaditelné. Filmy, které nespolehají ani na genderovou senzitivitu, ani na společenskou aktuálnost, ani

na potutelné zobrazování světa, který je nám vlastní. „Velkým objevem, vyznačujícím se výrazným režijním rukopisem, je pro mě osobně maďarský debut *Rozkvetlé údolí*, dynamický, punkově drzý snímek, pohrávající si se žánry i s diváckými očekáváními,“ říká dramaturgyně Lenka Tyrpáková. Za pozornost stojí také mrazivé baltské drama *Dýchat do mramoru*. To v pečlivě komponovaných obrazech zaznamenává rozklad jedné rodiny poté, co adoptuje chlapce, který ani v teplé rodině nikdy neroztaje. A na závěr, coby dvanáctý do tučtu, ale všechno, jen ne doplněk: debut Vladimíra Bitokova *Hluboké řeky*, mentorovaný dnes již žijícím klasikem ruské kinematografie Alexandrem Sokurovem, jehož meditativní styl je tu znát. Příběh dřevorubecké rodiny z odlehlého Kavkazu, rytmizovaný zvuky seker kácejících vysoké jehličnany, si vystačí s málem, ale nabízí hodně. ●

Romance, road movie, krimi – drzý punk z Maďarska (*Rozkvetlé údolí*)

Odrazy času: Pobaltský poetický dokument

Zemí nevidomých (1992) navázal na poetickou tradici Audrius Stonys

Rolníci (1968) Ūla Tambeka (1922–1979) skončili hned po vzniku v trezoru

Soutěžní dokument *Mosty času* unikátním způsobem portrétuje sedm pobaltských dokumentaristů ze 60. a 70 let

Člověk u toho až jihnne

Beatles v tallinnské kavárně nebo děti, které rozesmává a zároveň děsí loutkové představení. I takové výjevy najdete ve filmech z karlovarské sekce **Odrazy času: Pobaltský poetický dokument**. S tvůrci básnivých snímků z Litvy, Lotyšska a Estonska se pak můžete setkat také v originálně uchopených *Mostech času*, které ve Varech zápolí v dokumentární soutěži.

Zbyněk Vlasák

„Na začátku bible se píše, že Bůh stvořil nebe a zemi. Nebe je jakýsi ideál, něco spirituálního, země je naproti tomu cosi materiálního, substance. A my dokumentaristé natáčíme zemi, ale myslíme při tom i na to, že nad námi je nebe.“ Právě těmito slovy začíná dokumentární esej *Mosty času* litevského režiséra Audriuse Stonyse a lotyšské režisérky Kristīne Briede, který přibližuje myšlenkový svět autorů pobaltských dokumentů zejména šedesátých a sedmdesátých let, a je tak i ideálním průvodcem jejich letošní karlovarskou retrospektivou.

„Před dvěma třemi lety jsem byla ve Vilniusu na představení chystaných projektů a prezentovali nám právě i *Mosty času*,“ vzpomíná na genezi celé sekce dramaturgyně karlovarského festivalu Lenka Tyrpáková. „V rámci této prezentace nám pustili ukázky z oněch starších pobaltských dokumentů. Zejména řížská dokumentaristická škola je mezi odborníky známá, ale přiznám se, že já jsem o těchto filmech větší povědomí neměla. Tenkrát ve Vilniusu mě ovšem pobaltská nová vlna nadchla.“

Takže když pak festival se zástupci pobaltských filmových institucí řešil, co vymyslet k letošnímu stému výročí nezávislosti Litvy, Lotyšska a Estonska, dokumentární retrospektiva se přímo nabízela. Hotové *Mosty času* se navíc probíjaly i do karlovarské dokumentární soutěže.

Když se v šedesátých letech do sovětských filmových studií vlamovala nová generace pobaltských filmařů, hýbaly Západem francouzská nová vlna, direct cinema, cinéma vérité. A svůj odraz našly právě i v této části Východu. V tamních filmech se nejednou začali objevovat obyčejní lidé, hodně z rurálních oblastí, a naopak se zcela vytratila dobová dogmata. Režiséři tu nejsou za ideology, ale za pozorovatele.

mace o nejnovějších vědeckých objevech na planetě Mars. Litevec Henrikas Šablevičius natočil úsměvný portrét poněkud obézního policisty *Apolinaras*. Lotyšskému filmaři Herzi Frankovi zase stačí pro jeho impresi *O deset minut starší* jeden záběr na obličej dítě sedícího v publiku loutkového představení.

Karlovarská sekce obsahuje rovněž filmy mladších pobaltských dokumentaristů, kteří na své předchůdce přiznane navazují. Třeba Laila Pakalniņa představí mimo jiné svůj na festivalu v Cannes oceněný *Přívaz* o vesnici na hranici mezi Lotyšskem a Běloruskem, nově ustavené v devadesátých letech, jejíž poklidný každodenní „malý“ život naruší „velké“ dějiny v podobě pohraničnicků.

Žádné prázdné fráze

Všech dvadecet snímků retrospektivy má svou sílu, ať už mají deset minut, nebo se stopáží blíží celovečernímu formátu (ve Varech jsou uváděny v několika blocích). Přesto doporučujeme si jako vydatný předkrm dát už zmíněný dokument *Mosty času*.

Ten blíže představuje sedm pobaltských dokumentaristů, některé z nich bohužel už jen na archivních záběrech. Nečekejte ale žádný historiografický dokument s mluvícími hlavami. Režiséři jsou zde ukázáni v kontrastu mezi záběry jejich vrcholných básnivých filmů a jejich stylizovanými portréty na sklonku života, kdy odpovídají na otázky po smyslu umění, krásy, smrti. „A nejsou

to žádné prázdné fráze, snímek má neobvyklou hloubku,“ říká Tyrpáková.

„Smysl života je v jeho hledání,“ připomíná v *Mostech času* litevský filmař Robertas Verba. „Šťastný je ten člověk, který věří, že život nějaký smysl má, a hledá ho. Páchá při tom samozřejmě dobré skutky i chyby. Ale celkově je to takový mýtus, nikdo neví, co tím smyslem je. Člověk, který ve smysl života naopak nevěří, upadá. Alkohol tím, co hledáme, pochopitelně není,“ dodává Verba a smutně se u toho napije jakési pálenky.

Filmaři Briede a Stonys se rovněž rozjeli za aktéry dokumentů a na místa, kde se snímky kdysi natáčely. Například muž, jenž osamoceně na břehu vysazuje ovocné stromy, při-

padal tehdy dokumentaristům jako blázen, který dělá nesmyslnou práci – a dnes se ocitáme v jablonořovém sadu.

Mosty času jsou jasnořivým zamyšlením nad plynutím času, stárnutím člověka i filmu a snad také smyslem tvorby a lidského života. Navíc na to jdou po formální stránce velmi vynalézavě. Jsou tedy přesně takové, jaké byly pobaltské dokumenty šedesátých a sedmdesátých let. ●

Mosty času

1. 7. | 18.30 Malý sál

2. 7. | 14.00 Kino Drahomíra

4. 7. | 11.30 Kinosál B

Laila Pakalniņa přivezla do Varů hned tři své krátké filmy z 90. let

Henrikas Šablevičius (1930–2004) natáčel hlavně litevské podiviny

SLEVA

500

Kč

NA NÁKUP DIOPTRICKÝCH BRÝLÍ

SLEVA PLATÍ NA NÁKUP V MIN HODNOTĚ 2500,-Kč

Dr. D. Bechera 30, Karlovy Vary
tel.: 725 508 845

www.OPTIKDODOMU.cz

KVIFF Talks

Tim Robbins ve Varech obdržel Křišťálový glóbus za mimořádný umělecký přínos světové kinematografii

Šinšank co?

Jubilejní desátý ročník cyklu KVIFF Talks, přímých setkání tvůrců s diváky, zahájil host z nejvýznamnějších – americký oscarový herec a režisér **Tim Robbins**. Diváci s ním v Kongresovém sále projeli celou jeho bohatou kariéru.

Zbyněk Vlasák

Všechno to prý začalo u jídelního stolu u Robbinsových doma: „Jako malý jsem chtěl být kovboj, pak kosmonaut a nakonec baseballista. Ale byl jsem nejmladší ze čtyř dětí, takže jsem u stolu vždycky musel bojovat o pozornost a trochu se předvádět,“ zavzpomínal Robbins, který si jako dospělý kosmonauta i baseballistu zahrál. Jen ten kovboj mu pořád chybí.

Jeho kariéra samozřejmě obsahuje i poněkud legrační projekty, třeba film *Kačer Howard*, který získal čtyři Zlaté maliny a její moderátor KVIFF Talku, americký novinář Gregory Ellwood, označil za „kulturní“. „To je velmi ohleduplné pojmenování,“ reagoval Robbins s úsměvem. „Pamatuji si na první den natáčení, kdy jsem na place poprvé potkal člověka v kostýmu toho kačera. Rekl jsem si: Wow, jsem v průšvih.“

Ale samozřejmě došlo i na světlejší momenty. Třeba na Robbinsův režisérský debut *Bob Roberts* z roku 1992, který se včera hrál i tady ve Varech a jehož titulní hrdina nápadně připomíná Donalda Trumpa. „Tehdy jsem si nemyslel, že nám jednou takový člověk bude vládnout. Na druhou stranu, už tenkrát existovaly předpoklady pro to, aby se tak stalo.“

Bylo jen otázkou času, kdy se řeč stočí na Robbinsův nejslavnější herecký výkon – ve *Vykoupení z věznic Shawshank*. Je už notoricky známé, že napoprvé film v kinech navzdory oscarovým nominacím příliš neuspěl a diváky si našel teprve postupně. „Podle mě byl problém v názvu. Pamatuji si spoustu lidí, kteří za mnou chodili a ptali se: Šinšank co?“ smál se spolu s karlovarským publikem Robbins. „Sám jsem si uvědomil, že se něco povedlo, až po letech, kdy se *Shawshank* stal nejpobornější u uživatelů IMDb, když přeskočil i *Kmotra*.“

Na závěr Robbins odpověděl na otázku na jeho oblíbené filmy z poslední doby: „Libily se mi *Čtverec*, *Humr* a taky dokument o rasismu *Nejsem žádný tvůj negr*. Ten jsem musel zastavovat, jak moc silná pravda z něj šla. A skvělé byly taky Formanovy *Lásky jedné plavovlásky*, které jsem viděl poprvé až tady ve Varech. Vyprávějí tak detailně o věcech, o nichž už netočíme, a dokonce ani nepřemýšlíme! Prostě o dívce, která se zamiluje... To už dneska v kinech nevidíte, z kinematografie i z našich životů se takhle lidskost vytrátila.“ ●

Nutné vidět

V únosovém dramatu *Všichni to vědí* přivedl Asghar Farhadi na plátno manželský pár Penélope Cruz – Javier Bardem

Všichni vědí, jak to bylo

Penélope Cruz oslňuje zářivým úsměvem, Javier Bardem zase vnitřní rozervaností. Oba přitom v psychologickém snímku *Všichni to vědí* vytahují ze skříní kostlivce, o jejichž existenci úpěnlivě mlčí celá vesnice.

Šimon Šafránek

Španělský venkov, současnost. Až z daleké Argentiny přijíždí Laura (Penélope Cruz) se svými dětmi na rodinnou svatbu. Potkává se tu se starým kamarádem Pacem (Javier Bardem), který se s šikézním strništěm na tváři stará o místní vinice. Laura starší dcera Irene (Carla

Campra) se pak spustí s domorodým mladíkem. Během svatby ji však kdosi unese. Vyděšená Laura odmítá volat policii a do pátrání se pouští sám Paco, který má pro Lauru od pohledu dávnou slabost.

„Asghar nám zavolal už před pěti lety,“ vyprávěla mi Penélope Cruz u příležitosti světové premiéry snímku *Všichni to*

vědí na festivalu v Cannes. „Rekl nám něco o příběhu, ale námět poslal až za rok. A po roce přišel s první verzí scénáře. Pak se přestěhoval do Španělska a dva roky tam žil – poznával místní zvyky a učil se jazyk. Nakonec toho věděl víc, než nám prozradil. Stačilo, abych zamumlala, že se mi něco nelíbí, a už se ozval: Penélope, cože se ti nelíbí? – Asghare, já myslím, že španělsky neumíš...“ odhalila Penélope Cruz svoje zářivé bílé zuby v úsměvu. *Všichni to vědí* působí velmi autenticky. „Je to jeden z nejšpanělstějších filmů, jaké byste mohli natočit,“ chválil ho Javier Bardem. Farhadi ve štábu využil spolupracovníky Pedra Almodóvara.

Režisér Asghar Farhadi okouzluje filmové publikum v roce 2011, kdy v Berlíně vyhrál s rozvodovým dramatem *Rozchod Nadera a Simin*. Vzta-hové krizi se věnoval i v *Minulosti* (2013) a v dramatu z divadelního prostředí *Klient* (2016). „Vztahy jsou to nejdůležitější,“ myslí si Penélope Cruz. „On navíc hrozně dobře píše, jeho postavy si nejsou vůbec podobné,“ tvrdí herečka, která se počtvrté v kariéře setkává na plátně se svým mužem Javierem Bardemem. „Má to svoje přednosti. Ale kdybychom spolu hráli častěji, nebylo by to zdravé,“ uzavřela Penélope Cruz, která ve *Všichni to vědí* podává jeden z nejintenzivnějších výkonů kariéry. ●

Všichni to vědí

1. 7. | 13.00 Národní dům

6. 7. | 20.00 Velký sál

feel like a star

SPA HOTEL THERMAL****

RESTAURACE

DENNĚ OD 12:00 DO 15:00 A OD 18:00 DO 21:00

Naše hotelová restaurace pro Vás v letošním roce připravila stravování formou bufetu, včetně nabídky nealkoholických nápojů, v plně klimatizovaném prostoru s výhledem na Dvořákovy sady.

www.thermal.cz

Partner projektu

Sponzor projektu

kino
na 53. Mezinárodním filmovém
bez
festivalu Karlovy Vary
bariér

29. 6. – 7. 7. 2018

- asistenční servis
- bezplatná doprava po Karlových Varech
- volné vstupenky a jejich rezervace
- informační servis

Centrála projektu v akreditačním centru hotelu Thermal.

www.kinobezbarier.cz

AKCE KINA BEZ BARIÉR – „ŽIJEME POHYBEM. TAK, JAKO VY.“

4. 7. / 15.00 / Mlýnská kolonáda / Zažijte sporty vozičkářů s vozičkáři.

Film Servis Festival Karlovy Vary, a.s.

Panská 1, 110 00 Praha 1 / E: kbb@kviff.com / T: 221 411 028 / F: 221 411 033

Soutěž dokumentárních filmů

Manskij se dostal k Putinovi a Jelcinovi nejlíže ze všech dokumentaristů

Po Putinovi přijde jen další Putin

Vitalij Manskij o dokumentu Svědkové Putinovi

„Promítání mého filmu v Rusku se nejspíš nikdo z nás nedožije,“ říká původem ukrajinský režisér Vitalij Manskij, který dnes žije v Lotyšsku. Jeho soutěžní dokument Svědkové Putinovi je složen z doprovodného komentáře a hlavně záběrů dvou prezidentů Vladimira Putina a Borise Jelcina z let 1999 a 2000, kdy si zrovna předávali moc.

Zbyněk Vlasák

Proč jste se rozhodl vrátit se po tolika letech k záběrům, které jste pořídil na přelomu tisíciletí? Z části z nich tehdy vznikly televizní filmy. Nemyslel jsem si, že se k tomu materiálu někdy vrátím. Vrátila mě k němu doba. To, co osobně považuji za katastrofu, která se stala v mé zemi. Přiměla mě k tomu, znovu se podívat, jak jsme mohli dopustit, aby se Putin dostal k moci.

Co je pro vás hlavním symptomem té katastrofy? Jako pro všechny je to Krym, dění na východní Ukrajině, ruská válka s celým světem.

Jak na vás tehdy Putin působil? Takhle blízko se k němu od té doby nikdo z dokumentaristů nedostal... Nikdo se k němu tak blízko nedostal, protože už to Putin později nepotřeboval. Tenkrát ve volbách poprvé usiloval o post prezidenta a moje filmy se mu hodily. Nikdo ho neznal, nebyl moc sympatický, neměl charisma a provázela ho minulost v KGB. I pro mě to byl nezná-

mý člověk, ale prosazovali ho lidé, kterým jsem věřil. Takže jsem se s ním pomalu seznamoval, poznával ho. Zpětně viděno jsem byl docela naivní, předpokládal jsem, že společnost, která získala s koncem komunistického režimu svobodu, o ni nemůže jen tak přijít. Samy ty filmy ale řadu věcí předpověděly. Bez ohledu na to, co jsem si tenkrát sám myslel.

Jak se dnes díváte na roli Borise Jelcina, který Putinovi ještě před těmi prvními volbami předal post prezidenta? Byl to velice nemocný člověk, který byl na ruském trůnu příliš dlouho. Poslední čtyři roky za něj v podstatě vládl kolektivní orgán, kterému se říkalo „rodina“, a ten k onomu předání všechno směřoval. Přesto byla Jelcinova epocha cestou k demokracii, minimálně od roku 1991 do roku 1996.

Ve filmu vidíme Putinovy někdejší spojence, z nichž ovšem většina dříve nebo později odešla do opozice. Putina přivedli k moci demokracií, liberální politiky.

A možná je to jejich hlavní provinění tváří v tvář ruské společnosti a historii. Neměli dost sebevědomí, hledali někoho, kdo bude řídit věci dobře, ale kdo bude zároveň přijatelný pro ruského voliče. Proto se rozhlíželi hlavně po lidech z ozbrojených složek – v Rusku byla i kvůli situaci v Čechách poptávka po silném vůdci. Liberálové se pak stali prvními oběťmi toho, koho vybrali. Sestrojili robota a ten se postavil proti nim. Putin okamžitě po nástupu k moci začal ničit veškeré veřejné instituce, o které se opozice opírala. A hned v dalších volbách, v roce 2004, už v Rusku žádná skutečná opozice nebyla. Najednou měl volné ruce dovést zemi k tomu, čemu já říkám katastrofa – i když jiní lidé tvrdí, že se jen Rusko znovu staví na nohy.

Cítíte i vy jako liberál nějakou odpovědnost za to, co se tenkrát stalo? Samozřejmě! Cítím odpovědnost i vinu a myslím si, že ostatní tehdejší demokraté to berou podobně.

Vnímáte ruské dění v roce 1999 a 2000 i jako varování pro západní země? Ano, snažil jsem se, aby můj film fungoval obecně. Protože totéž se může stát kdekoli jinde. I na Západě politici přestali cítit zodpovědnost, že by měli své společnosti věst k vyšším cílům. Začali naopak využívat společenské nálady, aby získali výhodu v politickém boji. To platí jak o Trumpovi, tak o českém prezidentovi. Ten naštěstí už není tak mladý, tak to snad není tolik nebezpečné.

Změnil se Putin za těch devatenáct let? A jak jste se změnil vy? V pozici hlavy ruské moci by se změnil i Ježíš Kristus. A kdo ví, co za diktaturu by vybudoval... Po Putinovi určitě přijde někdo jiný, ale bude to zas jen další Putin. Já jsem naproti tomu jenom zestárl. A taky emigroval do Lotyšska. ●

Svědkové Putinovi

- 1.7. | 14.00 Kino Drahomíra
- 3.7. | 11.30 Kinosál B

Borise Jelcina vidí Manskij spíše jako pozitivní postavu v ruském příběhu

HUNGARIAN NATIONAL FILM FUND

proudly presents

“an ironic, punkily brash road movie about young lovers on the run”

@kviffest

SCREENINGS

July 1, 10.30
Cinema A – Press & Industry

July 2, 16.00
Karlov Vary Municipal Theatre – Premiere

July 3, 13.30
Lazne III Cinema

July 5, 10.30
Husovka Theatre

July 7, 8.30
Cinema A – Press & Industry

Festivals: kati.vajda@filmalap.hu • marta.benyei@filmalap.hu
Sales: androsovits.klaudia@filmalap.hu • orr.krisztina@filmalap.hu
Press: papp.csaba@filmalap.hu

Foto: KVIF

Foto: KVIF

Vodafone pláž na festivalu

Díky Vodafone si během festivalu můžete odpočinout na pláži. K dispozici je tu skvělé občerstvení, nechybí hry o věčné ceny, ale ani možnost vyrobit si vlastní filmový plakát. Otevřeno je denně od 10 do 21 hodin.

I letos si můžete ve Varech odpočinout na pláži – u Vřídla. Nabídnout si zde můžete skvělé občerstvení, nejrůznější nápoje nebo třeba zmrzlinu Angelato. Vedle toho se každý z návštěvníků může zúčastnit soutěžního kvízu o věčné ceny – vyhrát můžete například červený festivalový slamák či

chytrý telefon. K vyzkoušení budou i technologické vychytávky, každý návštěvník má možnost vyfotit se na extreme selfie a vytvořit si tak vlastní filmový plakát a na pláži si můžete taky dobít svůj mobilní telefon.

A aby vás při přebíhání mezi filmy nebolely nohy, můžete se

popovést červenými velotrixy. Ty pro vás budou jezdit každý den od Vřídla kolonády až k Thermalu.

Více informací pro letošek najdete na Vodafone.cz/vary nebo facebookové stránce Vodafone. Stáhnout si můžete také mobilní aplikaci Vodafone KVIF Guide 2018.

IQOS ve Varech

Vedle Thermalu vyrostla relaxační zóna, kde si mohou dospělí kuřáci zdarma vyzkoušet zařízení IQOS: lze si je zapůjčit, ale i koupit. Až do pátku tam navíc vždy od 18 hodin proběhne talk show Libora Boučka se známými hosty.

V IQOS LOUNGE v parku u Thermalu se můžete seznámit se zařízením IQOS: můžete si ho zdarma vyzkoušet, a dokonce si jej půjčit na celý den. Při své návštěvě si k tomu navíc můžete dát zdarma kávu nebo třeba prosecco. Zaplatit je nutné jen 50 korun za dvě krabičky cigaretových náplní

HEETS. IQOS i HEETS si ve stánku můžete samozřejmě také zakoupit. Vybírat lze přitom ze široké škály barev i příslušenství a své zařízení si zde můžete nechat i gravírovat.

IQOS LOUNGE je otevřeno denně od 10 do 24 hodin, menší IQOS POP-UP místa najdete u Lázní III a ve Smeta-

nových sadech. Každý večer až do pátku v době od 18 do 19 hodin tu navíc Libor Bouček ve své talk show vyzpovídá zajímavé hosty festivalu, mimo jiné Pastu Onera nebo Vladimíra 518.

Sledujte program na místě nebo na www.IQOSVEVARECH.CZ.

Slavnostní styl červeného koberce získej ve Varyádě!

70 Shops, 9:00-21:00
Kapitána Jaroše 375/31, Karlovy Vary
www.varyada.cz **OCVaryada**

Stojí za návštěvu

Dům ČT

Na Divadelním náměstí pro vás vyrostl Dům České televize. V něm se každý den můžete těšit na setkání, besedy a workshopy s filmovými a televizními tvůrci i herci. Pro děti je připraven pestrý program, hry či focení s pohádkovými postavkami. Večer vás čekají koncerty. Otevřeno denně od 9.00 do 22.00. Více se dozvíte na www.ceskatelevize.cz/vary.

Bar Korunní

Doplnit pitný režim a třeba si dát i trochu vína můžete u baru Korunní. Vyrostl pro vás v Sadové kolonádě ve Dvořákových sadech. Se sommelierem si můžete vyzkoušet správné párování minerální vody s vínem a novinkou v nabídce je vinný střik. Nové je pro vás k dispozici i menší chill out zóna. O svátcích a v sobotu s otvírací dobou prodlouženou do 21 hodin.

Sklárna Moser

Sklářská huť sklárny Moser, tradičního výrobce festivalových cen, Křišťálových glóbulů, rozhodně stojí za návštěvu. Uvidíte mistry skláře, jak ručně přeměňují žhavou masu skla v umělecké dílo, a učit se vůni vypalovaných dřevěných forem. Huť je otevřena od pondělí do soboty mezi 9.00 a 14.30, sklářské muzeum, prodejní galerie a kavárna denně od 9.00 do večera.

Moët & Chandon přináší na festival hollywoodský rituál „Toast for a Cause“. Na dobročinné účely včera připsali známé osobnosti, zapojit se ale může i veřejnost. Výtězek půjde nadačnímu fondu AutTalk.

Rituál zahájila modelka Kateřina Sokolová a Jiří Bartoška, společně s nimi připil například Jiří Dvořák nebo Daniela Peštová. Za každou známou osobnost, která festivalu připije a nechá se zachytit v fotostěně, věnuje Moët & Chandon nadačnímu fondu Kateřiny Sokolové AutTalk, který pomáhá lidem trpícím autismem, částku 5000 Kč.

Příspěvek mohou i návštěvníci festivalu – stačí si v Moët Summer Lounge zakoupit Moët Mini. Na konto nadace v tom případě půjde 53 korun. Lounge na terase Thermalu je pro vás otevřena denně od 14.00 do půlnoci.

Přípitek pro dobrou věc s Moët & Chandon

5 nej!

Kviffofka

Zama

2001: Vesmírná odysea

Nejintelektuálnější

Martin Horyna
dramaturg

Zama Lucrecie Martel, jímž jedna z nejvýznamnějších latinskoamerických režisérůk usťědruje políček tradičně komponovaným historickým dramátům.

Období ďábla, muzikál pro otrlé, jímž filipínský samorost Lav Diaz překvapí i nejjodda-nější fanoušky jeho excesivně dlouhých děl.

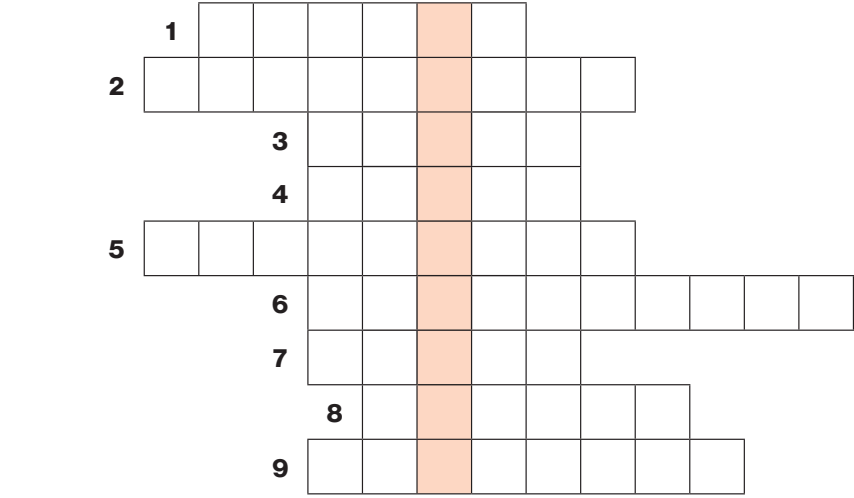
Zama

Období ďábla

Antigravitace

- 1. Jak zní křestní jméno hlavního herce ve filmu *Dáma*?
- 2. Který slavný hudebník odehrál v roce 1812 koncert v Grandhotelu Pupp?
- 3. Ve kterém krátkém filmu si můžete dát tu pravou pho?
- 4. Kdo složil hudbu k legendárnímu filmu *All That Jazz* (přijmení)?
- 5. Jak se jmenuje místo, kde podle vtipu V. Jiráka v 1. patře Thermalu najdete „ještě větší blbce“?
- 6. Jak se říká věci, na ní jezdí hrdinové filmu Šimona Šafránka?
- 7. Jaké jméno je vytesáno na soše nahé nymfy u Sadového pramenu?
- 8. Jak se řekne italsky šťastný?
- 9. Kdo je nejčastěji na fotografiích Michala Čížka na výstavě Festival v Galerii umění KV (přijmení)?

Kviffofka je nová soutěž, kterou jsme pro vás ve Festivalovém deníku připravili. Zúčastnit se jí je velice jednoduché: stačí zodpovědět všechny uvedené otázky, a odkryt tak tajenku. Celou vyplněnou kviffofku nám přinese ukázat do redakce v prvním patře Thermalu, a to od 11 hodin dopoledne. Pro první tři výherce máme připravené dva lístky na film. Tajenka vám podle režiséra, herce nebo třeba hlavní postavy napoví, na který snímek se můžete těšit.

Cena LUX

Dnes večer bude na festivalu oznámeno deset snímků nominovaných na cenu LUX Film Prize 2018. Tři z nich budou opatřeny titulky ve 24 jazycích EU a budou putovat po celé Evropě v rámci programu Filmové dny LUX. Cenu uděluje Evropský parlament už od roku 2007. Slovy Maren Ade, režisérky a scenáristky filmu *Toni Erdmann* – vítěze ceny LUX 2016 – je tato cena „největším darem, jaký můžete dát filmaři – dostat jeho film do světa“.

DUKLA 61

JEDINÁ CESTA VEN JE NAHORU

DUKLA 61 NA MFF KARLOVY VARY 2018

- 1.7. 16:00 KONGRESOVÝ SÁL
- 2.7. 11:00 BESEDA S TVŮRCI V DOMĚ ČT (DIVADELNÍ NÁMĚSTÍ)
- 4.7. 19:30 LÁZNĚ III

Česká televize

www.ceskatelevize.cz

Rok 1968

Foto: Projekt 68 (3)

Srpnovou okupaci Československa zachytili vedle profesionálních filmařů a fotografů taky ti z lidu. Jako tady Jiří Štamfest přijezd „spřátelených armád“ do Brandýsa nad Labem...

... Břetislav Hybler boje na pražské Vinohradské ulici...

... a Zdeněk Rubý vojáky na Staroměstském náměstí.

Zpátky do zmatků osmašedesátého

Půlstoletí od okupace připomenou ve Varech hned čtyři filmy

Tragické události ze srpna 1968 na festivalu zpřítomní především Český rozhlas – mimo jiné zaštitil zítřejší promítání filmů *Spalovač mrtvol* (odehrává se za okupace, ale natočen byl právě roku 1968) a *Oratorium pro Prahu* v Letním kině. *Oratorium*, unikátní dokument Jana Němce, přitom bude v tuzemsku uvedeno vůbec poprvé. Kromě nich budou na festivalu k vidění i snímky *Zmatek* a *Okupace 1968*.

Iva Pospíšilová

Dokument *Okupace 1968* je dílem pěti režisérů z pěti zemí, které tehdy Československo obsadily, tedy Ruska, Maďarska, Polska, Německa a Bulharska. Kolektivní projekt cílí hlavně na otázku, jak se člověk zachová, když se ocitne uprostřed dění takových rozměrů, jakým okupace ze strany „spřátelených armád“ byla. Jakou roli hraje individuální zodpovědnost, zachování si vlastních názorů a morálních zásad? A jak se to všechno mění ve chvíli, kdy jde o život? Invaze z pohledu lidí, kteří se jí před padesáti lety zúčastnili, bude k vidění 4. července od sedmi večer v pop-up klubu Aeroport.

Snímek Evalda Schorma, Stanislava Miloty a Jaromíra Kallisty *Zmatek* (zítra ve 13.30 v Divadle Husovka) naproti tomu pracuje s autentickými záběry z roku 1968. Kamera-

man a producent Kallista na okolnosti jeho vzniku před lety vzpomínal takto: „Ve *Zmatku* jsou použity záběry zhruba od třetího dne okupace, záběry z prvních dvou dnů byly použity ve filmových týdnech. Je v něm řada unikátních záběrů. Snímek vznikl soukromou iniciativou, mimo studia státního filmu, za pomoci tehdejšího ředitele Filmového studia Barandov Vlastimila Harnacha.“ Materiál, natočený z větší části kameramanem Stanislavem Milotou, byl do výsledného tvaru sestříhán režisérem Evaldem Schormem a Vlastou Styblíkovou a tehdejším ředitelem filmotéky Myrtillem Fridou uložen do skladu filmového archivu ve Štěchovicích jako vyřazený, „zmatečný“ – odtud taky víceznačný název.

Nejvýrazněji ovšem tady ve Varech pražské jaro a následnou okupaci připomene Český rozhlas, se srpnovými událostmi historicky úzce spjatý: už zítra od 21 hodin vystoupí v Letním

kině Vladimír Mišík a hned poté přijdou na řadu dva české filmy: *Spalovač mrtvol* Juraje Herze a unikátní dokument Jana Němce *Oratorium pro Prahu*.

Druhý zmiňovaný snímek (ovšem zítra v Letňáku promítaný jako první) vznikl sestříháním autentických záběrů, které Němec 21. srpna 1968 pořídil v pražských ulicích. „Záběry se mu pak podařilo propašovat do rakouské televize, která je následně odvysílala, a díky tomu se Západ o okupaci mohl dozvědět pravdu,“ vysvětluje Ondřej Suchan, šéfredaktor ČRo Radiožurnál, proč se jeden z nejdůležitějších roků československých dějin rozhodli připomenout mimo jiné právě prostřednictvím *Oratoria*.

„To byl můj nejuspěšnější film, vidělo ho přes miliardu lidí. Kam se hrabe Spielberg,“ komentoval jej před lety sám Němec. V České republice bude přitom snímek uveden vůbec poprvé. ●

LUX FILM PRIZE

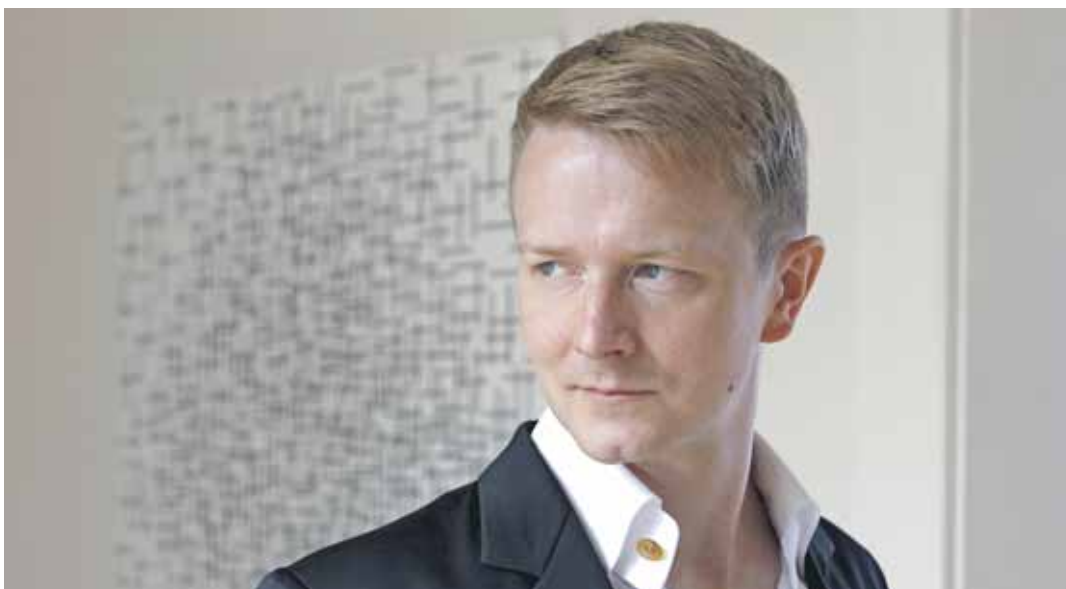
Discover the **2018 Official Selection** on 1st July

LUX
PRIZE
.EU

Z jiného fochu

Akce Industry

Z pestré palety zájmů renesančního člověka Václava Dejčmara zabírá významnou část i film

Václav Dejčmar

Mecenáš, filantrop a podnikatel

Poslední léto, kdy nebyl ve Varech, si Václav Dejčmar už ani nedokáže vybavit. Kdybychom brali v úvahu jen přístup a vztah k filmům, kdekdo by mohl podnikatele Václava Dejčmara zařadit do skupiny pověstných batůžkářů. „Každý rok poctivě chodím dokonce i na ty filmy, které se promítají brzy ráno. Což někdy představuje opravdový výkon – jak znalci festivalových rytmtů potvrdí.“

Jakub Švejkovský

Absolvent pražské Vysoké školy ekonomické Václav Dejčmar je spolujatelem finanční skupiny RSJ a zakladatelem Czechoslo-

vak Models. Vedle toho se pohybuje i v umění – spoluvlastní centrum současného umění DOX, sedí v dozorčí radě mezinárodního centra současného umění MeetFactory a ve správní

radě Akademie múzických umění. Mecenáš zároveň pomáhá řadě dalších projektů – finančně podpořil Paralelní Polis (kryptoměnové doupě v pražských Holešovicích), angažuje

se v Nadačním fondu Neuron podporujícím vědce a aktivní je rovněž v případě start-upů. Těmi jsou Gravelli (netradiční produkty a doplňky z betonu), Cryptelo (technologická společnost) nebo SlidesLive (profesionální natáčení konferencí).

Investor řady projektů má Vary rád a nemůže za to jen tradiční kachna v hotelu Embassy. Festival má podle něj schopnost smíchat zdánlivě nesourode elementy do unikátního zážitku, který se nikdy neomrzí. Dejčmar taky může tuzemský filmový svátek porovnávat s obdobnými akcemi v cizině: „Festivalu se daří definovat svůj prostor. Byl jsem například v Palm Springs v Kalifornii nebo na newyorském Tribeca Film Festivalu. Ale Vary se nesnaží nic a nikoho slepě kopírovat, jak potvrzuje mnoho zahraničních návštěvníků. A to je dobře.“

V lázeňském městě je filantrop taky kvůli dokumentu *Bufo Alvarius – The Underground Secret* (projekce ve středu 4. 7. v 17.30, Kinosál A). Snímek, na němž se podílel produkčně a dramaturgicky, vykresluje zážitky s nejsilnější přírodní psychedelickou látkou na světě.

Dejčmar chce ve Varech vidět vítěze Berlinale *Touch Me Not* či kultovní snímek *Flákač*. Ze sekce Sedm blízkých setkání se chystá hlavně na pětioscarového *Lovce jelenů* nebo *Lawrence z Arábie*. „Těším se, že ho po dlouhé době uvidím na velkém plátně, protože tento monumentální epos považuju za jeden z nejlepších snímků všech dob.“ Asi nepřekvapí, že právě tato britská legenda začíná ve čtvrtku 5. 7. už v 10 ráno. Na brzkých projekcích zkrátka nemusíte potkat jenom batůžkáře. ●

Bohatý program pro filmové profesionály

Hugo Rosák
vedoucí
Film Industry

Snažíme se, aby si festival užili nejen fanoušci, ale také filmoví profesionálové. Těch jsme letos akreditovali skoro 1400 a program pro ně je opět zajímavý. Důraz jsme kladli na prezentace skutečně kvalitních filmů v různých fázích výroby z regionu **Na východ od Západu**. Ten se letos rozrostl o Blízký východ, protože i tam je podle nás mnoho talentovaných tvůrců, jimž bychom rádi pomohli vstoupit na filmový trh. Ve výběru 38 projektů s výmluvným názvem **KVIFF Eastern Promises** najdou producenti, distributoři či jiní nákupčí i projekty ve fázi vývoje. Jde o propracované projekty s kvalitním scénářem, jejichž tvůrci hledají producenty – a my doufáme, že se jim to podaří právě ve Varech.

Kromě toho mohou autoři vybraných projektů získat zajímavá ocenění. I když díky našim partnerům rozdáme ceny v celkové hodnotě čtyř milionů korun (což je pro producenty slušná finanční injekce), nejde v tomto případě jen o vítězství. Z mého pohledu je jim totiž už skutečnost, že se projekt do našeho pestrého a exkluzivního výběru dostane: díky tomu se mu například mohou otevřít brány zahraničních filmových festivalů. Letos jsme vybírali z více než tří set přihlášených a našim hlavním krité-

riem byl vedle kvality projektu jeho mezinárodní potenciál.

Také v letošním roce nás filmaři najdou ve **Film Industry Pool** nahoře nad bazénem. Zde naši hosté ocení nejen klid, na pracovní schůzky tak potřebný, ale mohou tu zajít i na některou z akcí odborného programu. Milou novinkou je zařazení prezentací všech projektů v Kině Čas.

Loni jsme ohlásili „čtyřspolupráci“ s dramaturgickým programem MIDPOINT, festivalem v Terstu a koprodukčním fórem When East Meets West. Smyslem této kooperace je možnost představit projekty **Works in Development – Feature Launch** další skupině potenciálních zájemců. Díky tomu pak mají kvalitně připravené východoevropské projekty ještě větší šanci, že si jich všimnou zahraniční producenti. V této spolupráci bychom do budoucna rádi pokračovali.

Vyzdvihnout bych chtěl taky dnešní debatou o tom, jak přivést dnešní generaci Z zpátky ke kvalitnímu evropskému filmu a ideálně i do kin, ovšem mou srdcovkou je úterní diskuse **Artisans in Focus**, na níž spolupracujeme s časopisem Variety. Tam ukazujeme na talenty, které nejsou mezi filmovými profesemi až tak vidět – střihače, kameramani nebo mistři zvuku. Mají k filmu hodně co říct a ne vždy je jim dán prostor. To se snažíme měnit – bez nich by filmy vypadaly otřesně, byť by byly napsané a zrežované sebelíp.

Vodafone pláž

- Občerstvení v Café del Vodafone
- Zábava a soutěže o super ceny
- Extreme selfie
- Technologické vychytávky

vodafone.cz/vary

Společně si sedneme

Budoucnost je úžasná.
Ready?

Tim Robbins si karlovarský festival užívá. Ve velkém sále před projekcí filmu Bob Roberts došlo na selfie i high five s diváky v první řadě.

Nejmladší držitelka Oscara Anna Paquin dostala po svém příjezdu od Jiřího Bartošky bohatou kyticí. A teď už nemůže držet Oscara.

Herec a režisér Stephen Moyer ve skutečnosti patří k Anně Paquin na předchozí fotce. Od své manželky si jen odoškolil rozdat pár autogramů. Společně představí film Sklenka na rozloučenou.

Herec Pierre-Luc Brillant, herečka Karelle Tremblay a režisér Sébastien Pilote. Na první pohled to možná nevypadá, ale jsou to Mizející světlušky.

Instagramiáda: #vevarechjakoking

1. místo @honza_papinak_papez

2. místo @pavliczech

3. místo @datelier

Královská jízda třeba po kolonádě

Jednu jízdu jsme si spolu stříhli už v sobotu. Pod heslem #varskeroadmovie jste na Instagramu přidávali fotografie šviháků a švihaček, co přicestovali do filmových lázní, podělili jste se o typické varské outfity, pokrmy a spoty, atypické dopravní prostředky, a dokonce o jednu festivalovou kočičku. Fotograf Tomáš Tesař vybral trojici autorů, kteří mohou vyrazit na světovou premiéru filmu *Všechno bude* (1. 7., 20.00, Velký sál). Na každého z výherců čekají dva lístky – jako vždycky v redakci Festivalového deníku v prvním patře hotelu Thermal, kde se

mohou stavit kdykoli po jedné nacté dopoledne. A my už dnesjeme do další královské cesty. Dneska na prkne... Film s chytavým názvem *King Skate* je první celovečerní dokument o skateboardingu v Československu. Šimon Šafránek – spisovatel, novinář (a náš kolega z Festivalového deníku), DJ a filmař na volné noze – se prohrabal unikátními archivními záběry a přidal našlapaný punkový soundtrack, aby divákům ve svižném tempu představil Ivana Zobáka Pelikána, Petra Formana nebo Ludka Vášu. Že vám ta jména nejsou

dvakrát povědomá? V tuzemské skejtové komunitě tihle „mistři prkýnka“ platí za legendy! Za minulého režimu proráželi normalizační šed a inspirují vás snad i třicet let po revoluci. Vstupenky na projekci *King Skate* (2. 7., 22.30, Velký sál) už tradičně vyhrají tři z vás, kteří si během neděle nejoriginálnější poradí se zadaným tématem. Dnes si vezměte za vzor právě československé skateboardové krále a na Instagramu po svém ztvárněte, jaké to je, být #vevarechjakoking. Účastnit se samozřejmě mohou i varské queens, hashtag je ovšem pro všechny

stejný. Nezapomeňte ho k fotce připsat a celé to nahrát do páte hodiny odpolední. Pak bude Tomáš Tesař z došlých příspěvků zase vybírat své favority aka krále a královny nedělní Instagramiády. Na konci festivalu vyhlásíme absolutního vítěze, který získá štědrý balíček festivalového merche. Tak ať vám to sviští!

twitter.com/festdenik
facebook.com/festdenik
instagram.com/festdenik
denicek@kviff.com

Dnes přijíždějí

Radu Jude

Dnes dorazí režisér a producent **Radu Jude** představit svůj snímek „Je mi jedno, že se zapíšeme do dějin jako barbari“, zařazený v hlavní soutěži. Soutěž Na východ od Západu přijíždí zastupovat režisérka **Ewa Bukowska** a herečka **Magdalena Poplawska** s filmem *53 válek*, režisér **László Csuja** přiváží *Rozkvetlé údolí* a režisérka **Giedrė Beinoriūtė** svůj snímek *Dýchá do mramoru*. Mezi dnešními hosty festivalu, jejichž snímky jsou zařazený

v soutěži dokumentárních filmů, jsou režiséři **Stéphane Marchematin** a **Serge Steyer** s filmem *Zvuk v tichu* a režisérka **Alison McAlpine** s dokumentem *Obloha*. Režisér **Andrew Bujalski** přijíždí představit svůj nový film *Holky sobě*, uváděný v evropské premiéře, a rovněž starší film *Počítačové šachy*, který je součástí sekce *Made in Texas: Pocta Austin Film Society*. Do této sekce přiváží svůj snímek *Dítě-věc* i režisér a ředitel

László Csuja

Ewa Bukowska

producentů společnosti **David Zellner**, který ve Varech navíc představí i svůj film *Dáma* v sekci *Horizonty*. Kanadský režisér **Denis Côté** přijíždí uvést svůj dokument *Hladká kůže* a režisérka **Keren Ben Rafael** svůj debut *Panny*, oba promítané v sekci *Jiný pohled*. Dnes na festival dorazí také deset nadějných mladých režisérů a režisek, jejichž snímky se divákům představí v sekci *První podání*.